

אולם ההצלחה לא האירה לו פנים זמן רב. במשרד הפירסום, עוררה התנהגותו מורת רוח רבה. הבטחון העצמי המופרז שלו, תכונתו לנתח מיד את אפיו של כל אדם עמו נפגש ולספר לו זאת, הצורה בה עישן סיגריות דרך קנה ארוך בזוית פיו, עיניו החדות שרצו וקפצו בחוסר מנוחה ממקום למקום, לא חיבבו אותו על מעסיקיו. כעבור חדשים הודיעו לו שאין להם בו עוד צורך.

עבור יהודה היתה זו מכה קשה מאוד, פגיעה בגאותו העצמית. הוא הציע למנהלי חברת הפירסום הגדולה לקבלו כשותף, וזה בתשובה מזלזלת. ועמו גבר, הוא סיפר לי ידידיו כי ילמד את החברה שלא רצתה בו לקח. למרות התנגדותה של אשתו, החליט יהודה גצלר לעזוב את הצבא.

בסכום הפיצויים שקיבל הקים לעצמו משרד לפירסום בשם און, חברה בע"מ, ברחוב אלנבי 123 בתל-אביב. אולם גם לאדם מוכשר ובעל ידיעות כמוהו לא היה קל לחזור לשוק, בו קשורות כמעט כל החברות הגדולות בחוץ עם חברות פירסום. יהודה ניסה למשוך לקוחות בכל ה"אמצעים". את היכרותו עם לקוחות זממי עבודתו במשרד הפירסום הקודם ניצל כדי להשפיע עליהם לעבור אליו. את משרדו ריחם בפאר, העסיק מיד שתי מוזיקות ונער צעיר. כדי לרכוש לקוחות היה עליו לנקוט בצעד נועז — הוא הוריד את דמי התייחד המקובלים בשוק לאנשי הפירסום. את כל כספו, מרצו וזמנו השקיע במשרד החדש, בו האמין כפתרון שיעמידו על רגליו. אבל ההנחות הגדולות שנתן ללקוחותיו, שהיו נמוכות ב-20% ממחירי המפרסמים האחרים, הביאו לכך שלא היו לו כמעט רווחים. אילו היה לו מחזור כספים גדול, שהיה מאפשר לו לעבוד ללא רוח תקופה מסוימת עד שירכוש לקוחות, יתכן והיה מצליח. אולם כסף זה לא היה לו.

הוא ביצע כמה עבודות יפות עבור בנק דיסקונט, ועבור תיאטרון הבובות האיטלקי פיקולי. המודעות הקטנות שהתפרסמו בעמר דים הראשונים של העיתונים כסיפורים סצינוניים על מכות ומהומות ברחבי הארץ, ושכספו של דבר התברר כי היו מודעות פירסומיות למיקולי, היו פרי המצאתו, העידו על כשרונו המקצועי.

כעבור זמן קצר לא יכול היה יהודה לשאת את המעמסה הכספית הגדולה, ונכנע ופגש את הרגל כשהוא נשאר חייב סכומים בגובה של כעשרת אלפים ל"י, לעתוננים וחברות שונות.

★★★

הקיבוץ או כל מקום אחר

הכשרון הגדול זיעזע את יהודה באופן מוחלט. תקופה קצרה עוד האמין ש"הפיצויים שהיה צריך לקבל מגרמניה יצילו", אולם אשליה זו התגלתה. לא היו אלה דחקה החובות בהם שקע שהביאורו לזכאון, אלא עצם העובדה שאדם כמוהו, שנחשב בעיני עצמו כעומד מעל לרמה הממוצעת,

אם לא גאון, מסוגל להכשל כשלון כה מחפיר. היתה זו גאותו שנפגעה פי כמה וכמה מאשר כיסוי ידידיו ניסו לעודדו, לעזור לו, אולם לשוא.

בעקבות הדכאון איבד יהודה את שחיי משקלו. אוניו נפגעה, הוא נלקח פעם ל"טיפול פסיכיאטרי ממנו חזר כעבור זמן קצר בריא לכאורה. אולם הדכאון הלך וגבר כאשר ניסה יהודה לחפש עבודות נוספות. מכל מקום אליו פנה הוא נדחה. כאשר ביקש מחברת ביטוח גדולה להמציא לו ה"ואה בסכום שעשוי היה להעמידו על רגליו, ביקשו ממנו ערבויות בנקאיות אותן לא הצליח להשיג.

ידידיו שלחו אותו ממקום עבודה אחד לשני. הוא הלך לאן ששלחו אותו, כדי שלא יוכל לטעון נגד עצמו שלא מיצה את כל האפשרויות. אפילו לצבא ניסה להתקבל חזרה, אולם בקשתו נדחתה. יהודה גצלר לא יכול היה לסלוח לעצמו על המעשה הפזיז, התפטרותו מהצבא, שעשה בנסותו ל"עלות לגדולה.

★★★

הרעיון קרם עור וגידים

חנה המשפחה של יהודה עם אשתו חנה היו תמיד בהרמוניה מלאה. אפילו כשניהל פעם רומן קצר עם אשת אחד מידידיו, לא הגיע הדבר למשבר משפחתי. משום כך עבר הדכאון שפגש ביהודה אל אשתו. חסרי קרובים, חסרי עתיד וממורמרים העלו שניהם את רעיון ההתאבדות. לפני כחודש שיים, כאשר נפטרה אם אשתו שגרה יחד עמם, החל הרעיון לרקוד עור וגידים.

הם לא הסתירו זאת מידידי המשפחה. אלא שאיש לא האמין כי אנשים ברמתם, באינטליגנציה כמו שלהם, ידונו בדבר ברצינות. סיפר אחד ממכריו של גצלר השבוע: "פגשתי אותו לפני כמה שבועות ברחוב בתל-אביב והזמנתי אותו לבית-קפה. הדכאון ניכר בפניו, נשקף מתוך עיניו. הוא אפילו לא שתה את הקפה. הוא סיפר לי על כל נסיונותיו למצוא עבודה מכובדת שנכשלו, פלט בחיוך ציני: 'הדרך הטובה ביותר היא להסתלק מהכל'. כשהצעתי לו לעבור עם בניו לקיבוץ ולהתחיל את חייו שם מחדש, אמר: 'אם בורחים כבר לא חשוב איך ולאן, זה אותו הדבר לברות לקיבוץ או לכל מקום אחר'."

גם חנה גצלר סיפרה לאחת מידידותיה הקרובות על התכנית לאבד את עצמם לדעת ולהרוג את הילדים. אמרה היא: "אני ויהודה דיברנו על זה. אבל אחר כך אמרתי, גם אנחנו וגם הילדים זה כבר יותר מדי."

קשה לדעת, וקרוב לודאי שלעולם לא יודע, אם חנה ידעה מה זומם בעלה לבצע באותו לילה. היא אפילו רחצה את את סירי ארוחת הערב, תלתה אותם על און החלון ליבוש. אבל יהודה התכוון לקראת הלילה. שבוע קודם לכן ניסה לשאול רובה טוטו מאחד השכנים, כשנתקל בסירור לא התעקש. כעבור ימים אחדים שאל אקרת טוטו חצי אוטומטי, משכן אחר. כדי להרוג



מקום הרצח

חדרן של יהודית ויעל גצלר למחרת ליל הרצח. על שתי המיטות נראות שתי שלוליות דם של שתי הבנות. מתחת למיטה נראית בבירור שלולית דם שטיפפה בין רוחי המזרונים. בקצה הימני של התמונה נראים הסנדלים והגרביים של הבנות, שהסירו אותן בטרם עלו על יצוע, בליל ההרג.

בין שני חלקי המזרון, נטף מבעד לרוחץ על הרצפה.

סיפר יובל אחרי כן: "הלכתי להגיד לי אמא שליגאל יש דם. ראיתי את אבא שוכב במיטה עם אקדח ביד ובראש שלו יש גם דם. גם לאמא היה דם בראש. הלכתי לחדר של האחיות שלי, וראיתי שגם הן שוכות בתוך דם. חזרתי לחדר שלי, התלבשת ולקחתי את הילקוס. לא ידעתי מה השעה, אז חיכיתי בחוץ עד שראיתי ילדים הולכים לבית-הספר והלכתי אתם."

כשהגיע יובל לבית-הספר ניגש יובל למורתו, טובה מסר, אשתו של אלוף-משנה עודד מסר, והודיע לה: "יש לי סוד לספר לך". המורה, הרגיזה להודעות כאלה מפי ילדים בגיל זה, המספרים כל מיני סיפורים למורותיהם כדי להתבטא, דחתה אותו עד אחרי הלימודים.

יובל למד עם שאר הילדים כל שעות אותו יום. בהפסקה אף הצטרף אל כמה מחבריו למשחק. רק בתום הלימודים ניגש שוב למורה ואמר לה: "לא אכלתי היום ארוחת בוקר, יש לי סוד לספר לך אבל שלא תספרי לאף אחד". הוא סיפר לה מה ראה כשהתעורר בבוקר. המורה מיהרה למ'נהלת המנהלת הלכה לבית משפחת גצלר לברר מה קרה ושם גילתה את חמשת בני המשפחה שרוצים מתים במיטותיהם כשדם ניגר מרקותיהם.

התנהגותו של יובל לא היתה מזוהה או מפחיעה. המיכונים המשפחתי שלו פועל ב"צורה כזאת, שהוא חושב שדבר שאינו רואה אינו קיים. אין כל ספק שיובל ראה, ידע, והבין מה קרה להוריו, אחיותיו ואחיו. בתת-הכרתו הוא ידע שהם מתו. אולם ה"אינסטינקט הילדותי שלו אמר לו שאם לא יחשוב על זה ולא יזכור מה ראה, זה לא יהיה קיים, הוריו ואחיותיו לא ימותו והוא ימצא אותם חיים כשיחזור הביתה. משום כך יכול היה לדחוק את מה שראה לתת-תת-הכרתו, ולהמשיך לחשוב כאילו כלום לא קרה.

גם כיום אין כל ספק שיובל יודע מה



החברים תלמידי בית-הספר בנוח'מגן נושאים זרי פרחים אל קברן של חברותיהם ללימודים, שנחרגו על-ידי אביהן. על חזר מתנוססת כתובת: נוה'מגן מבכה את בניה. תלמידי כתתו של יגאל בן חתשע, לא הורשו להשתתף בהלחית חברים לכתה.



אחד חציונים שציירה חנה גצלר לספר מועדי, על חגי ישראל שיצא בחוצאת דרר. כסודל לתמונה זו, שימשה לה בתה הבכורה, יחודית. ציורים רבים נהגה חנה לצייר את הדמויות בדמות בני המשפחה חשונים.